

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Biczi és Tuzson Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Biczi Tamás ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Horváth Ádám Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Horváth Ádám ügyvéd (...) által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv.szám: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. évi június hó 13. napján kelt 4.K.35.513/2006/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. évi április hó 23. napján kiserőművi összevont engedély iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél.

Az alperes a 2006. évi szeptember hó 20. napján kelt ... számú határozatával a felperesnek a ... külterület, 4 MW szélerőmű park kiserőmű elsődleges

energiaforrásának megválasztására, a létesítésre és a villamosenergia-termelésére vonatkozó összevont engedély iránti kérelmét elutasította. Határozatában utalt az engedélykérelmek elbírálásával kapcsolatos és a honlapon közzétett elveire, továbbá az Európai Uniónak a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia részarányát meghatározó energiapolitikai célkitűzésére (a 2001/77/EK irányelvre), valamint arra, hogy hazánk a 2010-re vállalt részarányt 2005-re már teljesítette. Állította, hogy műszakilag és a villamosenergia-piac működése miatt korlátozott a megújuló energiaforrásból és hulladékból nyert energiából előállított villamos energia átvételi lehetősége, és az ártámogatásra fordítható összeg kerete is, és létezik egy, a rendszer egészére jellemző globális korlát is, mely 330 MW. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes nem rendelkezett 2005. évi november hó 10. napja előtt érvényes hálózati csatlakozási engedéllyel, így a rendszerirányító nyilatkozatának beszerzése vált szükségessé, aki az erőmű üzembe helyezésével nem értett egyet. Megállapította, hogy a felperes kérelme a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: Vet.) 50.§-ának (3) bekezdés b) pontjába (a legkisebb költség elvébe) ütközik, illetőleg a felperes tevékenysége sértené a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés c) pontját (energiahatékonysági követelményeket).

A felperes keresetében az alperesi határozat megváltoztatását és a létesítési engedély kiadását kérte. Állította, hogy a kérelmét csak a Vet. 50.§-ának (3) bekezdése alapján lehetett volna elutasítani. Az egyenlő elbánást, továbbá az energiapolitikai célkitűzések és az irányelv helyes értelmezését hiányolta. Véleménye az volt, hogy az alperes által meghatározott mennyiségi korlát ütközik a Vet. végrehajtásáról szóló 180/2002.(VIII.23.) Korm.r. (a továbbiakban: Vhr.) 41/A.§-ának (2) bekezdés a) és b) pontjába. Elismerte, hogy a rendszerirányító az erőmű üzembe helyezését nem támogatta, de állította, hogy ez alapján a kérelem teljesítését megtagadni nem lehetett. Vitatta, hogy a legkisebb költség elvét és az energiahatékonysági követelményeket sértené tevékenysége. Nem értett egyet azzal, hogy a rendszer mindösszesen 330 MW energia átvételére képes.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartva a határozatában foglaltakat rámutatott arra, hogy az engedélyezési eljárás során figyelembe kell vennie a rendszerirányító véleményét, mert a villamos energia kötelező átvétele miatt az engedélyezés hatást gyakorolhat a rendszer biztonságára, a rendszer együttműködő képességének megőrzésére, szabályozhatóságára. Kiemelte, hogy a rendszerirányító mindösszesen 330 MW beépítését tartja lehetségesnek, ami egyértelmű műszaki korlátot jelent. Vitatta, hogy az eljárása sértette volna az egyenlő elbánás elvét, ugyanakkor rámutatott arra, hogy a kérelem elutasítását a villamos energia rendszer egészét érintő műszaki korlát fennállta indokolta. A megállapított műszaki korlát tényszerűségének bizonyítására csatolta a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium véleményét és a MAVIR Zrt. tanulmányát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1)

bekezdése alapján. A Vet. 50.§-a, és a Vhr. 33.§-ának (2) bekezdése, a Vhr. 35.§-a, a Vhr. 41/A.§-ának (1) és (2) bekezdése, továbbá a Vhr. 41/B.§-ának (1) és (2) bekezdése alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperes kérelme a jogszabályi követelményeknek nem felelt meg, a kötelező átvételre vonatkozó előírásokat nem teljesítette, így annak megtagadása jogszerű volt. Utalt arra is, hogy a rendszerirányító részletes indokát adta annak, hogy miért nem találja a villamos energia rendszerbe integrálhatónak a felperesi szélerőmű parkot, amely okfejtést sem a közigazgatási, sem a peres eljárásban nem cáfolt, ellenérveivel nem támadott a felperes. Az alperes által csatolt bizonyítékok alapján a műszaki korlát fennálltát igazoltnak találta. Úgy ítélte meg, hogy az alperes eljárása az egyenlő elbánás követelményének megfelelt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte, az alperesnek az engedély kiadására való kötelezése mellett. Fenntartva a kereseti kérelmében foglaltakat állította, hogy kérelme a jogszabályi követelményeknek megfelelt, megtagadásának a Vhr. 41/A.§-ának (1) és (2) bekezdésére alapítottan nem volt helye. Változatlanul állította, hogy az egyenlő elbánás elvének megsértésével járt el az alperes, továbbá neki róta fel a műszaki lehetőségeket meghaladó igények kezelésének hibáit, valamint a jelentkező versenyhátrányt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helytálló ténybeli megállapításaira és jogi indokolására figyelemmel. Változatlanul fenntartotta a határozatában és ellenkérelmében foglaltakat.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján helytálló következtetésre jutott a kereset elutasítása körében.

Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a Vet. 50.§-ának (2) bekezdése alapján az alperes az engedélyezési eljárás során köteles az egyenlő bánásmód követelményét megtartani. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes épp e követelmény biztosítása érdekében tette egyértelművé a honlapján megjelentetett tájékoztatójával, hogy az egyes kérelmezők esetében milyen elvek szerint jár el. A közzétett szempontoknak a felperesi kérelem elbírálása megfelelt. A felperes az eljárás során nem tudott megjelölni egyetlen egy olyan esetet sem, amikor az alperes a felpereséhez hasonló kérelmet előterjesztő ügyfél kérelmét eltérő szempontok alapján bírálta volna el, és kiadta volna a kért engedélyt. A Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítási teher e tekintetben a felperesen volt, a bizonyítottság hiányát a felperes terhére kellett értékelni.

Az alperes a felperes kérelmét a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés a) és b) pontja alapján utasította el, mely megfelelt a felperes által is követendőnek tartott eljárásnak.

Az alperes a kérelem elutasítása tekintetében több szempontra is utalt. Egyrészt hivatkozott arra, hogy bár van Magyarországnak egy európai uniós kötelezettsége a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia részarányának növelésére, de ezt a vállalást már teljesítettük, további nemzetközi kötelezettség így nem terheli hazánkat, az uniós irányelv követése megtörtént. Ezt az állítást a felperes nem cáfolta.

Az alperes műszaki és költségvetési korlátok fennálltára is utalt, és e körben a 330 MW mennyiségnél nagyobb mértékű szélerőművi betáplálásra nem látott lehetőséget. Az alperes a bíróság felhívására bizonyítási kötelezettségének eleget tett és a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium véleményének és a MAVIR Zrt. tanulmányának becsatolásával alátámasztotta a 330 MW-os korlát meglétének indokoltságát. A felperes ezzel szemben ellenbizonyítást nem kezdeményezett, azaz ellentétes állításainak bizonyítására a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján nem törekedett, amelyet szintén terhére kellett értékelni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a csatolt dokumentumok nemcsak a műszaki korlát igazolására szolgáltak, de rávilágítottak arra is, hogy a villamos energia piacon a szélerőművi betáplálás esetén miként érvényesülnek az energiapolitikai célkitűzések és a legkisebb költség elve. Az egyértelműen megállapítható volt, hogy a villamos energia piac egyensúlyának, ellátásbiztonságának biztosítása érdekében került megállapításra a műszaki korlát, mert bár a szélenergia környezetbarát és kedvező költséggel előállítható energetika, a szélerőművi teljesítmény változékonysága ideiglenes, gyors piaci ellensúlyozást igényel és jelentős többletköltség felmerülésével jár, amely a rendszer egészének jól szervezett működtetését kívánja, mely a felállított műszaki korláton belül képes érvényesülni. Ennek megfelelően ezen elutasítási okok is igazolást nyertek, amit a felperes szintén nem cáfol.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes kiragadottan értelmezi a jogszabályi rendelkezéseket, amikor azt állítja, hogy a Vhr. 41/A.§ és 41/B.§ rendelkezései nem voltak figyelembe vehetők a kérelem elbírálásakor.

A Vhr. 41/A.§-ának (1) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a kiserőművi engedély kiadásakor az alperesnek - az átvételi kötelezettség miatt - kötelezően meg kell határoznia a megújuló energiaforrásból előállított és átveendő energia mennyiségét. Tehát a kérelem elbírálása során tudnia kell az alperesnek, hogy az előállítani tervezett energia mennyiségére van-e kereslet a villamos energia piacon. Ha van, és az egyéb jogszabályi feltételek fennállnak, a kérelem teljesíthető, ha nincs, a kérelmet el kell utasítani. A villamos energia piacon fennálló helyzetről a rendszerirányító rendelkezik kellő ismeretekkel, így az sem véletlen, hogy a Vhr. 41/B.§-ának (1) bekezdése kötelezően előírja a rendszerirányító véleményének kikérését, mely véleményt az alperes a kérelem elbírálásakor figyelembe vesz a Vhr. 41/A.§-ának (2) bekezdés e) pontja alapján. Az engedély kiadása ugyanis azzal jár együtt, hogy az engedéllyel rendelkező villamos energia termelőtől át kell

venni a meghatározott mennyiséget. Így az engedélykérelem elbírálása és a villamos energia piac felvételi képességének vizsgálata összefüggő kérdések, azaz a kérelemről való döntéskor nem hagyható figyelmen kívül sem a Vhr. 41/A.§-a, sem a 41/B.§-ának (1) bekezdése. A rendszerirányító nem támogató véleménye pedig a jogszabályi feltételek hiányát jelenti a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés a) pontja alapján.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyet értett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes jogszerűen bírálta és utasította el a felperes engedély iránti kérelmét és az alperesi határozat jogszerűtlenségét állító kereset alaptalan volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, míg a fellebbezési illeték viselésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2008. évi március hó 26. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, **dr. Fehérné dr. Tóth Kincső s.k.** előadó bíró, **dr. Bacsa Andrea s.k.** bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági írnok